

Παρ' όλα όσα: Ψήφο στην Αριστερά

Το «αόρατο χέρι της Αγοράς», οδηγμένο από τα δόγματα του «νεοφιλελευθερισμού», προκάλεσε τη σημερινή παγκόσμια κρίση. Η Ελλάδα ήταν ένας από τους «αδύναμους κρίκους». Εντούτοις, η κρίση ήταν δυνατόν να αντιμετωπιστεί με αξιοποίηση εγχώριων πηγών. (Βλ. σχετικό άρθρο μου, *Ουτοπία*, τ. 95, 2011). Αλλά ο Παπανδρέου, οι συν αυτό και οι μετά απ' αυτόν, δεν θέλησαν: παρέδωσαν αμαχητί τη χώρα στα όρνεα του ΔΝΤ. Αναίσθητοι, θρασεείς και ανήθικοι, τολμούν τώρα να ισχυρίζονται ότι θα σώσουν την Ελλάδα! Απειλούν και υβρίζουν. Την ίδια στιγμή επιχειρούν να ανασυγκροτήσουν το αστικό μπλοκ εξουσίας: την υποτελειακή Δεξιά!

Μιλάνε για τέλος της «μεταπολίτευσης». Άλλη διαστροφή εννοιών: Κανένα τέλος και καμιά μεταπολίτευση. Πρόκειται για τη χρεοκοπία της χώρας, και την αντίστοιχη χρεοκοπία των αστικών κομμάτων: Οικονομική κρίση, κρίση εξουσίας, άνοδος της Αριστεράς. Αφύπνιση και κίνηση του λαϊκού παράγοντα.

Μιλούσαμε για εργασιακό Μεσαίωνα. Αλλά τον Μεσαίωνα υπήρχε σχετική σιγουριά: συντεχνίες, κοινοτική γη, αγρότες ελεύθεροι παραγωγοί. Ο Μεσαίωνας προ-

ετοίμασε την Αναγέννηση, και μ' αυτή, την προλεταριοποίηση των αγροτικών πληθυσμών. Και σήμερα; Κατακτήσεις αιώνων πρέπει να ακυρωθούν. Ειδικά σε μας: Οι Έλληνες πρέπει να μετατραπούν σε εξουθενωμένο, ταπεινωμένο, ανέστιο λαό, με σκυμμένο κεφάλι.

Υπάρχει ελπίδα; Η μόνη δύναμη η οποία μπορεί να αγωνιστεί για έξοδο από την κρίση και για την προοδευτική ανασυγκρότηση της χώρας είναι η Αριστερά. Ποια Αριστερά; Και με ποιο πρόγραμμα; Με ποια διαλεκτική της στρατηγικής και της τακτικής; Το ΚΚΕ συνεχίζει τον μοναχικό του δρόμο. Ο πολυφασικός ΣΥΡΙΖΑ ξεπέρασε τη νεκρή πλέον ιδεολογία του Ευρωκομμουνισμού, αλλά δεν έχει επεξεργαστεί μια συγκεκριμένη στρατηγική απέναντι στην Ευρώπη του Κεφαλαίου. Η έννοια «Ευρώπη των Λαών» είναι ψευδοέννοια: δεν επιστρέφει στη γη του συγκεκριμένου. Ως προς την «εξωκοινοβουλευτική» Αριστερά: Κράτησε την ταξική της όραση αυτά τα χρόνια της καταστροφής. Μετέχει στους κοινωνικούς αγώνες. Όμως, δεν κατόρθωσε να υπερβεί τις καταγωγικές αγκυλώσεις της.

Λοιπόν; «Ενότητα μέσα στη διαφορά» (Λένιν). Η σημερινή κρίση αποτελεί μια

ιστορική ευκαιρία για την Αριστερά. Αλλά, πολυδιασπασμένη, θα βρει τη δύναμη να υπερβεί τον σημερινό εαυτό της; Η δική μας Αριστερά καταφέρνει να κερδίζει τις μάχες και να χάνει τον πόλεμο: 1944, 1974. Και σήμερα; Το ΚΚΕ, χωρίς στρατηγική, χωρίς πολιτική συμμαχιών, μόνο, άσπιλο και αμόλυντο, ονειρεύεται ένα *άλμα στο κενό*: από το σήμερα, στη λαϊκή οικονομία και εξουσία. Επανάσταση λοιπόν χωρίς συμμάχους, με στόχο δύο ψευδοέννοιες: λαϊκή οικονομία και λαϊκή εξουσία. Φυσικά ακούγεται και η λέξη *σοσιαλισμός*, αλλά κάτι σαν «τον σοσιαλισμό που γνωρίσαμε»! Ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει μια ενωτική πολιτική χωρίς επεξεργασμένη στρατηγική και χωρίς μια ριζική τομή από τη σοσιαλδημοκρατική παράδοση. Η ανένδοτη στάση της «εξωκοινοβουλευτικής» Αριστεράς είναι άξια σεβασμού, αλλά επικαλούμενη συνεχώς την «ανατροπή, την επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση» δεν κάνει πολιτική. Δεν γίνεται δημιουργός γεγονότων. Δεν συμβάλλει στο ξεπέρασμα του σημερινού κατακερματισμού.

Λοιπόν; Ας θυμηθούμε τον Μάξ, τον Λένιν, τον Γκράμσι, τη θεωρητική και πρακτική παράδοση της οργανικής συσχέτισης της στρατηγικής με την τακτική: επιμονή στον συγκεκριμένο στρατηγικό στόχο (στην περίπτωσή μας, στον σοσιαλισμό) και ευλγισία στην κοινή δράση, στις ουσιαστικότερες συγκλίσεις, στην κατάκτηση της οργανικής ενότητας της Αριστεράς, η οποία δεν θα αποκλείει την ποιοτική πολυμορφία. Τι έλεγε ο Λένιν: Συνεργαστείτε σε ένα, σε δύο, σε τρία σημεία. Συνεργαστείτε μ' αυτούς που θα σας

εγκαταλείψουν στην πορεία. Συνεργαστείτε με τους ρεφορμιστές. Συνεργασίες στις «κορυφές», σε αντιστοιχία με την κίνηση των μαζών. Ακόμα: Ας θυμηθούμε τις γραμμασιανές έννοιες της πολιτικής, ιδεολογικής, πολιτισμικής και ηθικής ηγεμονίας ή το κλασικό απόφθεγμα: χωρίς επαναστατική θεωρία η επαναστατική πράξη είναι τυφλή.

Τι κάνουμε λοιπόν; Πρώτος, άμεσος, και δυνάμει εφικτός στόχος: Μέτρα για να αποφύγουμε τη μαζική πείνα και την εξαθλίωση. Καταγγελία της δανειακής σύμβασης. Στάση πληρωμών. Εκδίωξη της Τρόικας. Ποιος όμως θα τα κάνει αυτά; Μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Το σύνθημα είναι καλό και απέδωσε προ ημερών. Όμως: Το υπηρετικό προσωπικό της αστικής τάξης είχε βρει προσωρινή λύση και τώρα προετοιμάζει τη δεξια-υποτελειακή ανασυγκρότησή του. Λένε: Αν δεν σκύψουμε το κεφάλι, «θα μας διώξουν». Θα μας διώξουν; Το πρόβλημα δεν είναι η Ελλάδα. Η «Ευρώπη» είναι το πρόβλημα. Συνελπώς: Σήμερα, το ελάχιστο εφικτό, δηλαδή η κοινή δράση της Αριστεράς, να αποτελέσει ισχυρό ανάχωμα στην καταστροφική πολιτική των κομμάτων της υποτελείας.

Σταματάμε στο ελάχιστο; Προφανώς όχι! Την ίδια στιγμή επιχειρούμε την οργανωτική, ιδεολογική και πολιτική ανασυγκρότηση της Αριστεράς, ώστε, μαζί με την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος, να διεκδικήσει ρεαλιστικά την εξουσία. Εξουσία μέσα ή έξω από την ΕΕ; Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Ούτε οι «ευρωπαϊστές», ούτε οι αντίθετοι έχουν, επί του παρόντος, επιστημονικά και πολιτικά συ-

γκεκριμένη απάντηση. Ας αφήσουν λοιπόν οι καθοδηγητές μας τις κλειστές συναντήσεις και την ανταλλαγή επιστολών, και ας ξεκινήσουν έναν ανοιχτό διάλογο μπροστά στον λαό και με το λαό, γι' αυτόν τον ενδιαμέσο στόχο.

Δηλαδή: Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης της τεχνολογίας και της οικονομίας, είναι η οικονομία μας βιώσιμη έξω από την ΕΕ; Γενικότερα: με τη διάλυση της ΕΕ του Κεφαλαίου, επιστρέφουμε στην ιστορικά ξεπερασμένη μορφή του Έθνους-Κράτους; Μήπως λοιπόν η Αριστερά πρέπει να θέσει έναν ευρύτερο στόχο, σύμφωνο με το κλασικό: «Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε»; Μήπως η ανάπτυξη και ο συντονισμός του εργατικού και του κομμουνιστικού ευρωπαϊκού κινήματος πρέπει να θέσει ως στρατηγικό σχέδιο τις *Ενωμένες Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες της Ευρώπης*;

Τούτη τη στιγμή: Κοινή δράση, ανοιχτό διάλογο, θεωρητική και οργανωτική σύγκλιση των δυνάμεων της Αριστεράς με στόχο την ανασυγκρότηση της οικονομίας μέσα από μια ενιαία επαναστατική διαδικασία. Τελικό στόχο τον σοσιαλισμό. Ας είμαστε προσγειωμένοι: Η κρίση δεν οδηγεί νομοτελειακά στην επανάσταση. Στη χώρα μας έχει ήδη αναπτυχθεί ένας αντι-

δραστικός εθνικισμός, ένας τυφλός ρατσισμός και ένα ρεύμα νεο-ναζιστικό. Πώς θα αντιπαλέψουμε αυτές τις τάσεις; Έχοντας ως βασική αρχή έναν υγιή *διεθνικό πατριωτισμό*. Η Αριστερά, εξορισμού *πατριωτική*, δεν μπόρεσε σε κρίσιμες στιγμές να συνδυάσει διαλεκτικά το ταξικό με το εθνικό. Στην Κατοχή, το εθνικό επικάλυψε το ταξικό. Σήμερα πολλοί μιλούν για νέα Κατοχή και για νέο ΕΑΜ. Αλλά η βασική, θεμελιακή αντίθεση σήμερα είναι η αντίθεση εργασίας και κεφαλαίου. Το εθνικό αναδύεται ως παράγωγη αντίθεση, εξαιτίας της υποτελειακής και προδοτικής πολιτικής των αστών. Ας μην υποτιμήσουμε συνεπώς το εθνικό. Ας μην αφήσουμε τον πατριωτισμό λάφυρο στην αντιδραστική ιδεολογία: ο Παπαδήμος χτες, και ίσως ο Σαμαράς αύριο, δεν δρουν «ως εντολοδόχοι των ξένων». Είναι, πριν απ' όλα, εντολοδόχοι της εγχώριας αστικής τάξης. Οι ξένοι καλούνται κάθε φορά να υπηρετήσουν, μαζί με τα δικά τους, και τα συμφέροντα του εγχώριου κεφαλαίου το οποίο, αν και «εγχώριο», δεν έχει ούτε πατρίδα, ούτε πατριωτισμό, ούτε ηθική.

Και στην 17η Ιουνίου; *Ούτε αποχή, ούτε λευκό. Κριτική, αγωνιστική ψήφο στην Αριστερά. Ο πόλεμος θα συνεχιστεί.*